

VII ZAKLJUČAK

I novembar je obeležen novim slučajevima fizičkih napada na novinare, ali i presuda povodom tih napada koje se ponovo izriču ispod zakonskog minimuma. Ovakvom blagom kaznenom politikom u slučajevima kada su novinari oštećeni, zapravo se javnosti šalje svojevrsna poruka o srpskom društvu kao društvu u kome je sloboda izražavanja na niskoj ceni. Istovremeno, dalje odlaganje sa donošenjem Medijske strategije, čini sve očiglednijim da država nije spremna da preuzme jasne obaveze u pogledu toga kako će se medijska scena u Srbiji dalje razvijati. Dalje odlaganje zauzimanja jasnih stavova koji bi se ticali javnosti medijskog vlasništva, čine mogućim situacije u kojima nakon što više od četiri godine nismo znali ko je vlasnik jednog od najuticajnijih srpskih dnevnih listova, to saznajemo u intervjuu samog vlasnika, a da bi zatečeni državni organi saopštili da će „pokrenuti postupak utvrđivanja“, kao što se dogodilo u slučaju vlasništva Milana Beka nad *Novostima*. Na isti način, odlaganje zauzimanja jasnih stavova koji bi se ticali finansiranja Javnog servisa, dovode do ničim izazvanog pojavljivanja Nacrta Zakona o oglašavanju, koji ne samo što je pisan u netransparentnom postupku, već i prei da preduhitri donošenje Medijske strategije i zacementira zatečeno stanje opterećeno neravnopravnim položajem državnih i privatnih medija na medijskoj sceni. Da li će u takvoj atmosferi, kad Medijska strategija napokon bude usvojena, uopšte imati šta da rešava, ili će medijski profesionalci ponovo biti dovedeni pred svršen čin, ostaje da se vidi. Kako sada stvari stoje – do kraja januara. Mada, polazeći od toga koliko je Ministarstvo kulture do sada probilo rokova koje je samo postavljalo, možda ni tada.